

ВСТУП

Свідчення під присягою стосовно хвороби

Я очунав від Хвороби у віці сорока п'яти років, спокійний, притомний та у відносно доброму здоров'ї, якщо не зважати на заслаблу печінку і плоть, яка мала такий вигляд, начебто її у когось позичили — спільне для всіх, хто спромігся пережити Хворобу... Більшість із тих, хто вижив, не пам'ятають марева докладно. Я ж, певно, ретельно занотовував і поступ хвороби, і марево. Однак точно не пригадую, як писав те, що зараз видано під назвою «Голий ланч». Назву запропонував Джек Керуак. Аж до мого нещодавнього одужання я не розумів її значення. А означає вона саме те, що й кажуть ці слова: ГОЛИЙ ланч — застиглу мить, коли кожен бачить, що на кінчику виделки в інших.

Хвороба — це наркотична залежність, і я був залежним протягом п'ятнадцяти років. Коли я кажу «залежним», то маю на увазі залежним від наркоти (загального терміну для опіатів та/або їхніх похідних, включно з усіма синтетиками — від димеролу до палфіуму). Я вживав наркоту у багатьох формах: морфій, героїн, ділаудид, евкодол, пантопон, діокодид, діозан, опіум, димерол, долофін, палфіум. Я куриив, нюхав, колов у вену, під шкіру, у м'язи, використовував ректальні свічки. Голка не є необхідністю. Чи ти нюхаєш наркоту, куриш, ковтаєш її, а чи запихаєш собі у сраку — результат залишається однаковим: залежність. Кажучи про наркотичну залежність, я не говорю про коноплі, марихуану чи гашиш у будь-якому вигляді, про мескалін, *Bannisteria caapi*, LSD6,

Священні Гриби чи якийсь інший наркотик галюциногенної групи... Немає жодних доказів того, що вживання галюциногенів викликає фізичну залежність. Їх дія фізіологічно протилежна дії наркоти. Прикра плутанина між цими двома класами речовин виникла внаслідок зусиль американського й не лише департаментів боротьби з наркотиками.

За п'ятнадцять років залежності я достеменно зрозумів, як саме поводить ся вірус наркоти. Існує наркотична піраміда: вищий її рівень харчується завдяки нижчому (не випадково наркозалежні, які займають високі посади, переважно товсті, а вуличний наркоман завжди худий), так відбувається аж до самого верху або верхів, бо існує багато наркотичних пірамід, які годуються за рахунок людей у всьому світі, й усі вони побудовані на базових принципах монополії:

1. Ніколи нічого не віддавай за дарма.
2. Ніколи не давай більше, ніж мусиш дати (тримай покупця голодним і постійно змушуй його чекати).
3. Якщо це можливо, завжди повертай собі все до останку.

Барига завжди повертає собі все. Із часом залежний потребує дедалі більше наркоти, щоб підтримувати людську подобу... щоб відкупитися від своєї Потреби.

Наркота — це форма монополії та власності. Наркозалежний тримається доти, доки його наркоманські ноги в сьайві приходу несуть тіло до наступного рецидиву. Наркота — величина кількісна, і легко піддається підрахунку. Що більше ти її вживаєш, то менше у тебе залишається, а що більше у тебе є, то більше ти вживаєш. Усі галюциногенні наркотики серед тих, хто ними користується, вважаються священними — існують культу пейоту і банністерії, культу гашишу і грибів — «Священні Гриби Мексики дають люди-

ні змогу побачити Бога», — проте ніхто й ніколи не називав священною наркоти. Не існує культів опіуму. Опіум — це річ мирська й кількісна, як гроші. Мені довелося чути про те, що в Індії колись існувала благодатна наркота, яка не викликала залежності. Її називали *сома* й описували як прекрасний блакитний потік. Якщо *сома* колись існувала, то був і барига, який мав розфасувати її у пляшки, монополізувати, продати і перетворити на стару добру НАРКОТУ.

Наркота — продукт ідеальний... останній щабель торгівлі. Не потрібно розхвалювати товар. Клієнт пролізе хоч крізь каналізаційну трубу і вмовлятиме тебе продати... Торговець наркотою продає споживача продукту, а не продукт споживачеві. Він не покращує продукт і не спрощує його збут. Він змушує деградувати клієнта і спрощує збут клієнта. Він платить наркотою своїм працівникам.

Наркота підтверджує базову формулу вірусу «зла»: *Алгебру Потреби*. Обличчя «зла» — це завжди обличчя тотальної потреби. Наркоман — людина, цілковито залежна від наркотиків. За певними винятками, потреба взагалі не знає жодних обмежень і не піддається контролю. Відповідаючи на питання тотальної потреби «*А ви б так не вчинили?*», скажу: ви вчинили б так само. Почали б брехати, обдурювати, здавати своїх друзів, красти — ви б стали робити *що завгодно*, аби задовольнити всеохопну потребу. Тому що перебували б у стані хвороби, тотальної одержимості, і не могли б поводитися по-іншому. Наркомани — це люди хворі, які не можуть не поводитися так, як вони це роблять. Скажений пес не обирає, кого вкусити, він просто кусає. Самовдоволена позиція не відповідає меті, якщо на меті не стоїть підтримувати життя вірусу наркоти. Наркота — це величезна індустрія. Пригадую розмову з одним американцем, який працював у Мексиці в Комісії боротьби з ящуром. Він отримував шість сотень на місяць, а на додачу — відшкодування витрат: — Як довго триватиме епідемія? — поцікавився я. — Доти,

доки зможемо її підтримувати... А тоді... можливо, ящур спалахне ще й у Південній Америці, — замріяно мовив він.

Якщо прагнете змінити або знищити піраміду чисел у відношенні порядку, ви змінюєте або прибираєте нижнє число. Тож якщо ми бажаємо знищити піраміду наркоти, мусимо почати з її дна — з *Вуличного Наркомана*, і припинити вигадливо ляяти так звану «верхівку», кожен представник якої легко піддається заміні. *Вуличний наркоман, якому потрібна наркота для того, щоб жити*, — єдиний незамінний фактор у цьому рівнянні. Щойно не стане залежних, які купуватимуть наркоти, зникне й наркотрафік. Доки існує потреба в наркоті, буде й той, хто її задовольнятиме.

Наркозалежних можна вилікувати або ж помістити в карантин — тобто дозволити їм вживати морфій під мінімальним наглядом, як це роблять із хворими на тиф. Коли це відбудеться, піраміди наркоти зникнуть у всьому світі. Як мені відомо, Англія — єдина країна, де застосували цей метод для вирішення проблеми наркотиків. У Сполученому Королівстві в карантині перебуває приблизно п'ять сотень наркозалежних. У наступному поколінні, коли наркомани у карантині повимирають і будуть винайдені знеболювальні, які працюватимуть не на наркотичному принципі, вірус наркоти згадуватимуть поруч із віспою як закриту главу — медичний курйоз.

Вакцина, яка може локалізувати вірус наркоти та залишити його в минулому, вже існує. Цією вакциною є апоморфінова терапія, винайдена одним англійським лікарем, чие ім'я я змушений не називати, очікуючи на дозвіл посилатися на нього та наводити цитати з його книги, в якій описано тридцятирічний досвід лікування наркоманів та алкоголіків за допомогою апоморфіну. Сполуку апоморфіну отримують шляхом кип'ятіння морфіну та соляної кислоти. Його винайшли задовго до того, як почали застосовувати для ліку-

вання наркозалежних. Упродовж багатьох років цей препарат застосовували лише як блювотний засіб при отруєннях. Апоморфін безпосередньо впливає на блювотний центр тім'яних доль головного мозку.

Я натрапив на цю вакцину наприкінці свого наркотичного шляху. На той час я винаймав кімнату в Корінному кварталі Танжера. Вже рік я не приймав ванни, не міняв і не знімав одягу, окрім як для того, аби щогодини втикати голку в сіру, жилисту, задубілу на останній стадії залежності плоть. Я ніколи не прибирав і не витирав пил у кімнаті. Порожні коробки з-під ампул та купи сміття нагромадилися аж до стелі. Світло й воду вже давно вимкнули за несплату. Я абсолютно нічого не робив. Міг вісім годин поспіль розглядати носак свого черевика. До справ я брався лише тоді, коли у годиннику наркоти закінчувався пісок. Якщо ж до мене навідувався якийсь друг — а навідувалися вони зрідка, з огляду на те, що вже майже не лишилося до кого чи то пак до чого ходити в гості, — я сидів собі й зовсім не зважав на того, хто увійшов у поле мого зору — сірий екран робився дедалі більш порожнім і тьмяним, — і так само байдуже мені було, коли хтось із нього виходив. Навіть якби цей хтось просто взяв би і вмер, я і далі сидів би, втупившись у носак свого черевика, чекаючи, коли можна буде обнишпорити його кишені. А ви б так не вчинили? Адже мені ніколи не вистачало наркоти — ніколи й нікому її не буває вдосталь. Тридцять гранів морфіну на день, і все ще недостатньо. Довгі черги під аптекою. Затримка — непорушне правило наркобізнесу. Барига ніколи не приходить вчасно. І це не випадково. У наркобізнесі випадковостей не буває. Наркоману знову й знову показують, що з ним трапиться, якщо він не матиме змоги дістати потрібну дозу. Так чи інакше знайти гроші. Аж раптом моя звичка почала швидко й невблаганно набирати обертів. Сорок, шістдесят гранів на день. І цього все одно було не достатньо. А платити я вже не мав чим.

Я стояв зі своїм останнім чеком у руці й розумів, що він — мій останній. Тоді я сів на перший же літак до Лондона.

Лікар пояснив мені, що апоморфін впливає на тім'яні долі головного мозку, регулюючи метаболізм і нормалізуючи кровообіг таким чином, що система ферментів залежності руйнується протягом чотирьох-п'яти днів. Щойно регуляція задніх доль завершена, вживання апоморфіну можна припинити і використовувати його лише у разі рецидивів (ніхто не вживатиме апоморфін для того, щоб кайфонути. *Не зареєстровано жодного випадку залежності від апоморфіну*). Я погодився пройти курс лікування і ліг у приватну клініку. Протягом перших двадцяти чотирьох годин я у прямому сенсі впав у божевільня і параною, як і більшість наркозалежних під час тяжкої абстиненції. Гарячка почала спадати після двадцяти чотирьох годин інтенсивної терапії апоморфіном. Лікар показав діаграму. Мені вводили мізерні дози морфіну, які не могли вберегти мене від суворих абстинентних симптомів, таких як судоми ніг і шлунка, пропасниця та мій особистий синдром, Холодний Опік, коли мені здавалося, ніби моє тіло вкривав величезний рій натертих ментолом комах. Кожен наркоман має свій особистий синдром, який не піддається жодному контролю. У рівнянні ломки бракувало невідомого — і ним міг бути лише апоморфін.

Я пересвідчився, що лікування апоморфіном справді працює. Вісім днів по тому я полишив клініку, зміг нормально їсти й спати. Я повністю утримувався від наркоти протягом цілих двох років — рекорд за попередні дванадцять. Потім через біль і хворобу я на кілька місяців зірвався. Ще один курс лікування утримує мене від наркоти й досі, під час того як я це пишу.

Апоморфінова терапія якісно відрізняється від інших методів. Я спробував їх усі. Раптове зниження дози, поступове зниження дози, кортизон, антигістамін, транквілізатори, лікування сном, толсерол, резерпін. Жоден із цих

методів не дав можливості вистояти перед першою ж можливістю рецидиву. Можу стверджувати, що ніколи не мав змоги вилікуватися у *метаболичному* плані, доки не почав лікуватися апоморфіном. Приголомшлива статистика рецидивів у Лексингтонському наркодиспансері призвела до того, що більшість лікарів вважають залежність невиліковною. У Лексингтоні лікують за допомогою зниження дози долофіну і, наскільки мені відомо, ніколи не пробували застосовувати апоморфін. Насправді цьому методу лікування приділили надзвичайно мало уваги. Не робили жодних досліджень зі зміни формули апоморфіну чи його синтетиків. Без жодних сумнівів, можна було б розробити речовину у п'ятдесят разів сильнішу за апоморфін і позбавитися побічного ефекту блювоти.

Апоморфін — це метаболічний та психічний регулятор, застосування якого можна припинити, щойно він зробить свою справу. Світ переповнюють транквілізатори й стимулятори, однак цьому унікальному регулятору не приділили достатньої уваги. Жодна з великих фармацевтичних компаній не проводила із цього приводу досліджень. Я вважаю, що вивчення варіацій формули апоморфіну та його синтез відкриє новий медичний фронтір, який дозволить вийти далеко за рамки проблеми наркозалежності.

Вакцині проти віспи протистояла гучна група божевільних антивакциністів. Без жодних сумнівів, крик протесту пролунає й від зацікавлених індивідуумів, які втратять рівновагу, щойно вірус наркоти буде вибито у них з-під ніг. Наркота — великий бізнес; завжди є «шістки» та ватажки. Не можна допустити, щоб ті, хто перебувають на вершині піраміди, втручалися в необхідну роботу із запровадження лікування і введення карантину. *Вірус наркоти у сьогоднішньому світі — це проблема суспільного здоров'я номер один.*

Оскільки «Голий ланч» має справу з проблемою здоров'я, він за необхідності брутальний, непристойний та